

Moderens Forældremagt.

—o—

Efter at der en Tid lang havde hersket Uoverensstemmelser mellem et Par Ægtefæller, forlod Hustruen i Slutningen af Januar Maaned 1912 det fælles Hjem, idet hun med Mandens Samtykke medtog deres fælles Barn, en 12-aarig Datter. Det blev derpaa ved en af vedkommende Amt udfærdiget Resolution af 6. Decbr. næsteften paalagt Manden at svare Underholdningsbidrag til hende, og senere er det ved en af Amtet i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 14. Januar f. A. udfærdiget sædvanlig Alimentationsresolution af 6. Februar s. A. paalagt ham at svare Underholdsbidrag og saa til Barnet. Da Manden straks første Gang det ham i Henhold til denne sidstnævnte Resolution paahvilende Bidrag forfaldt til Betaling, undlod at betale det, blev det begæret inddrevet ved Udpantning, og vel protesterede han mod Forretningens Fremme, men denne Protest forkastedes af Fogden, hvorefter Udpantning foretoges. Sagen blev derpaa af Manden indanket for Landsoversamt Hof- og Stadsretten, hvor han paastod Udpantningen ophævet, idet han til Støtte herfor gjorde gældende, at Justitsministeriet havde savnet Kompetence til at paalægge ham at svare Bidrag til Barnets Underhold, i hvilken Henseende han anførte, at han ingensinde havde nægtet at forsørge det, og at han, der ansaa sig som Indehaver af Forældremagten over det og som berettiget til at bestemme dets Opholdssted, ønskede at forsørge det i sit eget eller sine Forældres Hjem og under sin egen Opsigt. I den under 30. November 1914 i Sagen afsagte Overretsdom hedder det herom bl. a.:

»Der findes nu at maatte gives Appellanten Medhold i, at Spørgsmaalet om, hvorvidt der tilkommer ham fremfor Moderen Forældremagt over Barnet, og hvorvidt han er pligtig til, uanset sit Tilbud om at overtage dets Forsørgelse paa den ovenangivne Maade, at yde Underholdsbidrag til det, henhører under Domstolens Afgørelse. Det er imidlertid under Sagen oplyst, at Appellanten først forlod Hjemmet, ef-

ter at Appellanten forinden bl. a. under Benyttelse af Udtrykket: »Rejs ad Helvede til«, havde udvist en voldelig Adfærd mod hende, og i det Hele under saadanne Omstændigheder, at hun maa antages bortjaget fra Hjemmet uden nogen lovlig Grund, at Appellanten derefter lod hengaa det meste af et Aar, inden han bekymrede sig om hende eller Barnet, og at han først efter at være tilpligtet dertil ved den ovennævnte Resolution af 6. December 1912 har betalt Underholdsbidrag til hende, medens han vedblivende saagodt-som intet har ydet til Barnet. Herefter og da Sagens Oplysninger iøvrigt tyder paa, at det — i alt Fald for Tiden — ikke kan anses forsvarligt, at Barnet overgives ham til Forsørgelse, findes han ikke at kunne gøre Krav paa at faa sit heromhandlede Barn overgivet til Forsørgelse, hvorimod han findes at maatte være pligtig til, som af Moderen begæret og af Administrationen bestemt, at svare Underholdsbidrag til det.»

I Henhold hertil blev Udpantningsforretningen stadfæstet. Appellanten blev derhos tilpligtet at godtgøre Indstævnte Sagens Omkostninger for Overretten med 50 Kr.

E. Oldenburg
i Juridisk Tidsskrift
for 2. Januar 1915.

Kvinderne og Indfødsretten.

—o—

Det hvert Aar tilbagevendende Forslag til Lov om Indfødsrets Meddelelse har i December Maaned været til Behandling i begge Rigsdagens Ting, i Overensstemmelse med § 51 i Grundloven, som siger, at ingen Udlænding kan erholde Indfødsret uden ved Lov. Under Forhandlingerne fremførtes fra flere Sider Ønsket om en almindelig Revision af Loven af 19. Marts 1898 om Indfødsret, og Indenrigsministeren udtalte, at Spørgsmaalet i flere Aar havde været under Overvejelse, men man mente ikke under de nuværende Forhold Tidspunktet egnet til Fremsættelse af et saadant Lovforslag. Der er da Sandsynlighed for, at vi, saa snart Verdenskrisen

er dreven over, kan vente et Lovforslag om Ændringer i de nu gældende Bestemmelser om Opnaaelse og Fortabelse af Indfødsretten, og et saadant Forslag maa imødeses med Interesse af Kvindesagens Venner, thi er der noget Omraade, hvorpaa Ægteskab for Kvinden betyder Forringelse af hendes Selvtændighed, saa er det Indfødsrettens.

Som Forholdet nu er, taber en dansk Kvinde sin Indfødsret, naar hun ægter en Mand, som ikke har Indfødsret i Danmark, mens omvendt en fremmed Kvinde ved Ægteskab med en dansk Mand faar Indfødsret med det samme. Hvor meget en Kvinde gaar glip af ved at miste sin Indfødsret, kan man dømme om ved at forestille sig de Rettigheder og Stillinger, der her i Landet er betingede af Indfødsrettens Besiddelse: Valgret og Valgbarhed til Rigsdag og kommunale Repræsentationer, Adgang til Legater ved Universitetet og Kunstakademiet, samt til Klostrene, Adgang til alle Landets Embeder, militære, gejstlige og civile. Adgang til at blive Lods eller Skibsfører, og endelig Ret til Alderdomsforsørgelse og Fattigforsørgelse efter Lov af 9. April 1891, med mindre Gensidighedstraktater med fremmede Stater hjemler Undtagelse herfra. Betænkelig i flere Henseender har altid den Bestemmelse været, at Hustruen ved Ægteskab med en ikke dansk Mand mister sin Indfødsret her i Landet, men ganske forældet og ulogisk virker den i en Tid, hvor Kvinders kommunale Valgret og Valgbarhed allerede er en Kendsgerning, og Kvinders politiske Ligestillelse med Mænd er i Principet anerkendt, medens deres Adgang til Embeder maa betragtes kun som et Tidsspørgsmaal. Den vil, om den opretholdes, sikkert virke til Gunst for frie Forbindelser, da modne og fremskredne Kvinder i mange Tilfælde vil fortrække denne Udvej fremfor Opgivelsen af deres statsborgerlige Rettigheder. Kvindesagens Forkæmpere vil derfor næppe kunne undslaa sig for, naar Tidspunktet er inde, at foretage Skridt for og saa paa Indfødsrettens Omraade at hævde Hustruens Myndighed og Selvtændighed.